

Переклад виконала: Анікєєва М., ФФБС, 3-7

Викладач: ст. викладач Белова В.В.

Лиш театральний поміст нашій світ

І люди в ньому всі актори:

У кожного свій зачин й свій кінець;

Водночас всякий грає різні ролі

Впродовж семи років.

Спершу він малюк,

Що заливається сльозами на руках у няньки,

Вже потім він школяр з рум'янцем, що зранку неохоче йде до школи з ранцем.

Пізніш коханець, який немов той домен скрикує від слів журливої балади, що

возвеличують красу коханих брив.

Що далі? О! Далі він вояк, щетиною покритий немов той леопард,

До лайки схильний, раптовий та швидкий у сварці,

Шукає слави хоч і в гарматному жерлі.

А потім вже стає суддею із кругленьким пузцем,

відбірним півником його набивши,

борідку він тепер підстриг та з поглядом суворим

із вуст його вже ллються шаблонні правила й сентенції одні.

Тепер така у нього роль.

Наступний образ: худий, в домашніх капцях і у панталонах,

На носі окуляри, гаманець на боці,

Його рейтузи, що з юності ще гарно збереглися, до слова, вже завеликі для ніжечок тонких. Колись басистий чоловічий голос перетворився знову у дитячий

писк: пищавки і свистки звучать у ньому.

Остання сцена. Кінець чудному, багатому подіями сюжету:

Герой наш знову у дитинство повернувся, він опинився в забутті,

І без очей уже, і без зубів, й без смаку – позбавлений усього назавжди.

Переклад виконала: Бобрікова Т. О., ФЕМП 3-20, ФТТП 2-2в

Викладачі: доц. Білоус Н.П., ст. викл. Чала Н.М.

Цілий світ - це сцена,
І всі чоловіки, і всі жінки - лише актори;
Вони знають коли почати, і знають, коли закінчити,
Кожен грає в свій час і виконує безліч ролей,
Спектакль їх складається з семи поколінь. Спочатку немовля,
Що хникає і завдає хлопот своїй матері.
А потім плаксивий школяр, із ранцем на плечах
Рано-вранці плететься наче черепаха
Мимоволі до школи. А потім закоханий
Співає з розбитим серцем свою скорботну баладу
Присвячену володарці його душі і серця. А потім солдат,
Щедрий на обіцянки і вусатий неначе кіт,
Егоїстичну вдачу має і до сварок швидкий
У пошуках дурної слави
Ба навіть перед дулом пістолету. А потім суд,
В обличчі суддів ненажерливих й затятих боягузів
З жорстокими й суворими очима
І переповненні замудреними висловами й сучасними зразками;
І все-таки він грає свою роль. Прийшло вже шосте покоління
В убогих і зашироких штанах,
На носі окуляри, збоку сумка,
В шкарпетках ще з юнацтва, що добре збереглися, і світ вже заширокий Для
усохших ніг, і його мужній чоловічий голос
Знову стає дитячим пронизливим пищанням
Схожим на свист. Остання з усіх сцен,
Закінчує наповнену предивними подіями історію,
Це ще одне дитинство, легковажність чи просто забуття,
Без зубів, без очей, без почуттів, без нічого.

Викладач: доц. Богатирьова К.В.

А світ це гра! І в ній свої простори.
Жінки й чоловіки у ньому лиш актори.
У всіх початок і кінець, повтор це апріорі!
Як не крути, одна людина зіграє усі ролі.
Сім актів є – це сім віків у скронях.
Спочатку – немовля у матері в долонях,
Що робить перші несміливі кроки,
А згодом вже школяр прямує на уроки.
А далі як? Час юності, кохання,
Балади під вікном і дівчини зітхання.
Через роки вже бачимо солдата,
Він повен дивних клятв, він сильний, він завзятий.
У кожній бійці перший і сміливий.
Шукає слави, що, така мінлива
Слідом перед нами – суддя бородатий.
Пузатий, щокатий, хабарника взятий
Погляд суровий і лютий на всіх,
Він мудрий на слово, чужий для зловтіх.
І так він грає свою частину ролі,
Всього в цій грі було уже доволі.
Шостий етап – «передостанній подих»
Худий та в окулярах чоловік,
Одягнений в штани з юнацьких років,
У башмаках і з гаманцем на бік.
Оце і все! Вже фінішна пряма!
Бурхливий дух юнацький замінила втома
Дитинство друге, відчуття лихого:
Беззубий, без очей, без смаку, без всього...

Переклад виконав: Бугасенко Микола, ФЕМП, 2-9
Викладач: доц. Білоус Н.П.

Весь мир – как сцена,
На которой мы –
Всего лишь жалкие актеры
У нас есть выходы-уходы
Играем тысячи ролей
На протяжении жизни всей
Сначала мы – дитя грудное
У няньки хнычешь на руках
Затем мы – недовольный школьник,
Что с чисто вымытыми лицом
Натужно как улитка тащит ранец
На нелюбимый школьный двор.
Потом мы – жаром пышущий любовник,
Что сочиняет ради милой взгляда
Баллады, что одна другой нудней
Потом солдат, который полон
Ему же непонятных клятв
Обросший бородой чрезмерной,
В вопросах чести сан не свой,
Всегда готов к ненужным ссорам,
Что репутацию свою
Он ищет даже в жерле пушки
Затем судья, который с круглым животом
И в мантии прекрасно сшитой
На вас глядит суровым взглядом
И поменял брады покроем.
Он полон мудрых выражений и примеров
Так он играет свою роль.
Затем он в тонких панталонах,
Уже обрюзгший и с очками
На увеличенном носу
На нем чулки, что вышли из моды
И велики для голеней.
Пропал его суровый голос,
Теперь лепечет как дитя
Таков финал, хотя и страшен
Второе детство и забвеньё
Ты без зубов, без глаз, ты уже ничто.

Переклад виконала: Гнатюк Наталія, ФРГТБ, 4-9, ФГТЦ, 4-1
Викладач: ст. викл. Чала Н.М.

Весь світ - це не що інше, як театр.
Жінки й чоловіки в ньому актори,
Всі можуть собі двері відчиняти.
Та обирати виходи і входи.
Людина за життя грає багато.
Всього сім дій, роль перша - немовлятко.
В обіймах медсестри без перестанку
Лиш зригує і плаче аж до ранку.
Наступна роль - школяр-скиглії,
З портфеликом і сяючим обличчям.
До школи він повзе неначе равлик.
Без всякого бажання і надій.
А потім він коханець, зіхраючий. як піч
Присвячує коханій балладу він-на-віч.
У пошуках почесного звання.
Ходитиме в своїй військовій масці
Навіть тримаючи гармату навмання.
Наступна роль - суддя, із пузом величеньким.
З нього серйозний погляд і борода рівненька.
Сповнений мудрості він грає шосту роль -
Тепер це худощавий Панталоне.
На носі окуляри і мішечок збоку.
[штані. що із юності зберіг,
Вже заширокі на його худеньку ногу.
І от вже мужній голос знов лунає дзвінко.
Остання роль з усіх закінчить дії стрімко.
Друге дитинство, і знову забугтя у нього.
Без зору, без смаку, зубів і без нічого.

Переклад виконала: Гончаренко А., ФРГТБ, 5-1а

Викладач: доц. Богатирьова К.В.

Наш всесвіт - театральне дійство загадкове
А люди - звичайнісінькі актори в нім.
У кожного героя є початок акту, апогей, фінал
Актори грають безліч ролей, напружено вдивляються у зал
Сім інкарнацій для єдиної людини: найперша - немовля,
Що плаче та кричить від подиву на людство.
За ним тендітний хлопчик боязко - скигливий спогляда
На книжки й ранець, часом, школу називає самогубством,
Але ще мить - і він палкий коханець,
Протяжним подихом заводить серенаду
Під вікнами у молоді пані. За ним - солдат.
Поважний, з бородою, він войовничих сповнений присяг.
Непереможний у бою, швидкий в думках, словах та діях,
Мов блискавка. Він надихає
Навіть під обстрілом гармат. А потім він - суддя
В оточенні старих пихатих боягузів
Суворий погляд на життя і діловий костюм,
Холодна зріла зваженість у кожному русі.
Отак він грає свою роль, вступаючи у шостий вік
В домашніх капцях, із ціпком, зігнутий сивий чоловік,
Що має окуляри й часу вдосталь для читання книг
Аби пізнати неосяжне. Його глибокий мужній бас
Мов левів рик, знов став дитячим і крижким, а подих у легенях
Здійнявся сотнею вітрів. Остання сцена після всіх
Дитинство друге, забуття і вічний біг
Спинається.
Немає більше слуху, зору, слів. Нема нічого.

Переклад виконала: Гур'єва Катерина, ФЕМП, 2-17.
Викладач: доц. Білоус Н.П.

Життя як сцена - всі ми граєм ролі,
Личин міняємо доволі
З народження до смерті –
Актів сім.

Дебют життя у крику немовляти,
Що в буркит школяра переросте,
Бо юністю осяяне лице
Не хоче вчиться, хоче погуляти.

Змужнівши, покохає він.
Сумні пісні писати стане
Про ясне личико кохане
Зітхати буде без причин.

Життя солдатське теж скуштує,
До честі стане ревнувать,
Захоче слави пошукать,
У сварках-бійках першим буде.

Суддівська роль його привабить,
І дзвін монет, і ситні страви,
Повчати буде для забави,
Потік сентенцій буде лить.

І шостий вік - то маска Панталоне,
Штанці широкі, скельці на очах,
Старий, блідий, від немочі зачах.
Сарказм буття вже душу охолоне.

Минає все, фінальний акт життя,
І вдруге безпорадний як дитя,
Згасає зір, згасають почуття,
Нема нічого, тільки забуття.

Переклад виконала: Дзюба Анастасія, ФЕМП, 2-9.

Викладач: доц. Білоус Н.П.

Весь світ театр, про інше не йде мови,
Всі люди на землі тут головні актори:
Чи вийдем ми на сцену, чи підемо в знак долі;
Та кожен у свій час все ж грає певні ролі,
Ці сцени, ролі, акти тривають сім століть.
Від немовля малого, що на руках кричить,
До сяючого хлопця, що з ранцем на плечах,
Не поспіша до школи, із сянням в очах.
А далі ти закоханий, зітхаєш та з піснями,
Все ж хочеш здивувати омріяну й кохану.
Пізніше ти солдат, змужнілий, бородатий,
Та з гонором ревним, як леопард завзятий,
Такий, що і ні ніколи в сварці не мовчить
І вибухнути може в яку захоче мить.
Пізніш, стаєш розумним і дійсно справедливим
З округли животом з суворими очима,
І бороду ти голиш воює на формальний лад
Вже досвіду багато й повчань як водоспад;
Ти партію все ж граєш далі, і воює минає шостий вік.
Худий, в нікчемних штанях, з мішком повиснутим на бік.
Хоч штані твої збереглись, та з окулярами на носі,
На своїх втомлених ногах пройти цей світ уже не в змозі.
Твій мужній голос воює не той, в нім ноти чуються дитячі,
Лунає ніби як свисток, як дудки вигуки свистячі.
Нарешті, сцена воює остання,
В сюжеті, який сповнений подій,
Ти знову проживеш дитинство,
Безпомічний, беззубий, без надій.

Переклад виконала: Дзюбенко Н., ФТТП, 41 в.

Викладачі: доц. Білоус Н.П., викл. Дроздова Ю.В.

Весь світ - театр,
Ми лише актори здатні;
Народження і смерть - на сцену вхід і вихід,
Не одну роль зіграєм вперше і востаннє.
Сім актів в п'єсі цій: по-перше, немовля,
Що бавиться у ньєнки на руках;
Потім примхливий з ранцем хлопець,
Повільний равлик, з іскрою в очах
Не хоче вчитися. Коханець потім;
І з уст зітхання та сумна балада лине
На честь коханої. А потім він солдат,
як леопард обріс, і лайки без упину,
До честі жадібний, різкий у суперечках,
І ціль його - миттєва вічна слава,
Хоч в тил до ворога за нею. Суддя наступний,
Огрядний пан, поважний пава.
З суворим поглядом та вусами по моді,
Повен сентенцій мудрих, прикладів з життя;
Так грає він цю роль. І ось шостий десяток,
З ціпком і в капцях зустрічає майбуття;
Він в окулярах, а на поясі — копгіль,
І лиш штани не піддались старінню,
Для худщх ніг широкі. А голос його сильний
перетворився на дитяче белькотіння
І зойки. І ось всього фінальна сцена,
Закінчується ця історія шалена;
З дитинства другого подорожує в забуття
Беззубий та байдужий. Вдих. І небуття.

Переклад виконала: Кізько І.Ю., ФРГТБ, 2-9

Викладач: ст. викладач Дубініна О.В.

Весь світ театр
І всі чоловіки та жінки лише актори
Вони мають свої входи та виходи
Та одна людина, у свій час, має багато ролей
І має вона сім актів, спершу дитина
Що плаче на руках медсестри
Потім плаксивий школяр з сумкою
З сіяючим ранковим лицем, крадучись як равлик
Неохоче йдучи до школи. Потім коханець.
Зітхаючи як піч, з сумною баладою.
Зробленою для брови його коханої. Потім солдат.
Повний дивними клятвами.
Бородатий як леопард
Ревнивий до честі, раптовий і швидкий у сварці
Шукаючи бульбашкову репутацію
Навіть на дні гармати. Потім суддя.
З округлим пузом. З схованим каплуном.
З суворим поглядом, і стриженою бородою
Повний мудрих висловів, і сучасних прикладів. Так він грає свою роль,
Шостий вік зрушується
В худі панталони,
З очками на носі, і з сумкою збоку. В широких штанях, що з молодості беріг
Для його скорочених ніг. Чоловічий голос. Знову стає дитячим дискантом, як
флейта і свисток звучить його голос. А останній акт.
Що закінчує цю дивну, багату на події п'єсу.
Друге дитинство і забуття. Без зубів, без очей, без смаку, без всього.

**Переклад виконала: Коваленко Анастасія, ФОАЕК, 1-3.
Викладач: ст. викладач Рудешко Є.В.**

Весь світ-театр, життя-вистава.
Сценарій-наш закон і право.
Три кроки вниз і два на право.
А потім зникнути, мов дим.
Сім дій зіграй, хоч можеш й менше.
Дитина, плач і слово перше.
Обличчя неньки. Так завершиш
Свій перший акт, та ти не йди.

Наступна роль-школяр плаксивий.
Неначе равлик, ти ліниво
повзеш з книжками. Згодом милий
Для дівчини з твоїх віршів.
А потім ти солдат, ти воїн.
Шалений і щоразу гомін
Здіймаєш й бійки. Ти у зброї
Шукаєш слави. Та осів
В суддівським кріслі. Вкоренився.
Погладшав сильно й поголився.
Шаблонно мислиш. Ти втомився
Й передостанній акт почав.
Старі штани, кістляві ноги.
Дешеві туфлі тиснуть трохи.
Колишній грубий та глибокий
Твій бас дискантом юним став.
І от останній акт ти граєш.
Друге дитинство, напівморок.
Напівбезпам'ятство – твій ворог.
Й цей світ ти вже не відчуваєш.

Переклад виконала: Кравець Вікторія, ФЕМП, 1-18
Викладач: доц. Прима В.В.

Весь світ театр
Всі чоловіки й жінки актори
У них свої є виходи й входи,
І кожен не одну там грає роль.
Сім актів в п'есі тій. Спочатку немовля
Ревучий гірко на руках у ньеньки.
А згодом, школяр плаксивий з ранцем
З лицем рум'яним, сонячним повзе,
як равлик в школу. А згодом, і коханець
Зітхаючи, як піч, з баладою сумною
В честь брів коханої своєї. А згодом, і солдат,
Повний дивних клятв і бородатий як леопард
Ревнивий до честі, раптовий у сварці;
Готовий славу тлінну шукати
Навіть у дулі гармати. І потім суддя
З круглим животом, де каплун захований;
З суровим поглядом і стриженою бородою
Повний мудрих висловів
І так він грає свою роль. А шостий акт - це вік
Порожній як Панталоне
З окулярами на носі і гаманцем на поясі
В штанах, що з юності беріг, широких
Для ніг худих; і сильний мужній голос
Що змінюється знов дискантом дитячим
Свистить як флейта. Остання сцена:
Кінець цієї дивної історії
Дитинство друге - просто забуття
Без зубів, очей, без смаку, без усього.

Переклад виконала: Кривошея Марія , ФТТП, 1-1в

Викладач: ст. викл. Дубініна О.В.

Весь мир - сценарная игра,
Мужчины, женщины - и все же в ней актеры.
У каждого свои здесь выходы и роли.
Один из них имел ролей- великие наборы.
Сыграл в семь актов пьесу он свою.
Первая роль была его - младенец
Что хныкал в няниных руках
Потом был школьником, несущий свой портфель
(Который с ясным утренним лицом)
улиткой в школу плелся без желанья, было лень.
Потом же был вздыхающим влюбленным
Глазам красивым - стихи он посвящал так томно
Затем солдатом был ,полным присяг..
И бородат- подобный компаньонам
Ревнивцем был он страстным в ссоре
Ища же репутации недоброй- как лжеца
Хоть в пушечном жерле - хоть где-
Искал увы ее он без конца.
Затем судьей был с круглым животом
Набитый съеденным беднягой-петухом
Со строгим взором, стриженной бородкой,
И полон был он мудрых совменных
Слов,наполненных великим смыслом и добром.
Играет роли- в разных он нарядах.
Шестой акт пьесы нам покажется мельком
Старик в тончайших панталонах,

В очках что на носу, и с кошельком,
В его штанах, что с юности берег,
К слову широких , для этих.
Уже давно иссохших ног ;
А мужественный голос - изменился.
С шипучим свистом говорит старик.
Последний акт - из всех- он не велик.
Конец сей странной, сложной пьесы
Второе детство, забытье...,
(вот так чудна жизнь , кончится прелестно)
Без глаз, без чувств, без вкуса, без всего.

Переклад виконала: Кузьменко Анна, ФРГТБ, 1-12

Викладач: ст. викладач Дубініна О.В.

Увесь світ – театр,
А люди в нім – актори.
Усі мають свій початок і кінець,
І кожен багатоликий
Зіграє 7 дій. Сперше-немовля
Плачуче на руках няньки.
Потім понурий школяр із великою сумкою,
Повзучий, мов равлик, до школи.
З рум'яними щоками. А потім коханець
Із сумною баладою, ніяковіючий
Під поглядом господарки. Потім солдат
Повний непотрібних клятв і бородатий, мов леопард.
Ревливий до чеснот, сварливий.
Готовий втратити все
У гарматному дулі. Потім суддя
Із животом круглим, що ледь не лусне.
Із суворими очима, зістриженою бородою
Повний непотрібних афоризмів і шаблонів.
Ось так він грає свою роль. Шоста дія
У порожніх панталонах
З окулярами на носі й сумкою на плечах,
У збережених юнацький штанях, як світ – широких,
Для його ніг старих, із мужнім голосом
Змінючим дитячий писк
Свистить. Остання ж сцена,
Кінець цієї дивної історії.
Це друге дитинство і просто забуття
Глухе, сліпе, безбарвне.

Переклад виконала: Лебедь Олександра, ФФБС, 1-7
Викладач: ст. викл. Чала Н.М.

"Життя подібне сцені у театрі"
Життя подібне сцені у театрі,
А за кулісами жінки й чоловіки
Виходять, потім знов заходять в такти,
По ролей кільканадцять граючи.
Сім дій наповнило ту п'єсу. Зачин - це
Плач дитя, якого нудить на руках у неньки.
Вже потім - в сльозах школяр із сумкою через плече.
Той вмить геть до блиску, однак тихенько
до школи ледве він повзе. За тим - коханець,
вдихаючи, як піч, баладу гне сумну та оду,
оспівуючи брови милі ті. Іде боєць,
І зміна декорацій, прокльони замість од про вроду.
Обличчя заросло, мов в леопарда,
Що ревно честь трима, рве в спорі боротьбу,
Шукає славу тлінну, та відрадну,
Своєю плоттю дуло закрива. Вже ждуть суддю -
Той з черевом округлим, всередині якого спить каплун.
Кидає погляд строгий, волосся геть немає на лиці.
Прислів'їв і метафор, повір'їв він ковтун.
Приймає ролі пост. На шостому життєвому крузі
Заміну робить прісний Панталоне.
На носі окуляри й сумка у руці.
У старих добрих з молодості штанях
Широких, в раз для його ніг. Баси,
Що линуть з його рота, міняє спів дитячий,
Свист і щось шипить. Йде завершальна дія,
веде кінець - десь дивний, та й тим тяжчий.
Друге дитинство, то друга подія.
Все без всього: очей, смаку і почуттів.

Переклад виконала: Макаренко Олександра, ФЕМП, 2-17.

Викладач: доц. Білоус Н.П.

Весь світ - це гра,
Жінки, чоловіки - актори,
Що мають свої виходи й поклони.
І кожен має змогу грати
Всі сім ролей, де перша - немовляти,
Що хниче й рюмса в няньки на руках.
Наступна - учень із своїм ниттям у рюкзаках
Повзе до школи, весь в обіймах сонця.
А далі граєш ти нещасного коханця,
Який, зітхаючи, присвячує балади
Про очі й брови - про свою кохану.
Наступна роль твоя - жорсткий солдат,
Прокльонів повний, як і клятв,
Що не змовчить у лютій сварці
І хоч з гарматами в устах -
Все ж здобуватиме своє ім'я.
А як здобудеш, станеш ти суддею
Хоч з брюхом гарним, проте й мудрими очима
Набравшись мізкуватих висловів й порядків,
Премудрого зіграєш до останку.
Частина шоста: тапці й панталони
Пенсне на носі і старий футляр.
Та голос вже не той ... який там бас?
Скоріше писк невинного хлопчиська,
Який ще навіть не школяр.
Як бачимо, герой - це знов дитина
Проте без пам'яті, без зору, без зубів.
Остання сцена у життєвій днині –
Скінчив ти роль свою, актор, скінчив.

Переклад виконав: Медина Микита, ФГТП, 42.2
Викладач: Дроздова Ю. В.

В життя театрі ми лише актори,
Що просто йдуть й з'являються тут знов,
І в різну гру пограють ці потвори...
Бо мають всі в театрі цьому
Сім ролей немов...
Спочатку няньки відмивають руки.
Від того, що зригнули ви на них.
А потім вже школяр іде до школи,
Хоча бажання має наче равлик їсти бліх.
А далі він коханець, що дає усьому ладу
Розпалює вогонь своїх бажань.
Волає їй скорботливо баладу
Жіночих бров що має безліч шаигигань.
І от стає пацаан уже солдатом.
Прирікся вірності і бороду зростав,
І лається, матюк гне неначе сів за грати.
Шукає у боях чи може слави, чи то див.
А потім, повернувшись, суддею вмить він стане,
З суворим поглядом, підстрижений як слід,
І мудрістю наділить усе людськеє стадо,
Бо гру свою він відіграти добре зміг.
Відживши вік лежить він вже в ретузах.
І окуляри трохи з'їхали на бік;
Зберіг лиш це в шести з семи ролях-життя обузах,
Та втратить це за той чи інший рік.

Переклад виконала: Мордас Віта, ФЕМП, 3-13

Викладач: доц. Прима В.В.

Весь світ – це сцена
А люди – це лише актори
Котрі повинні виходити та сходити
І різні ролі виконувати. Та тільки сім із них є головні...
Спочатку - це маленька дитина,
Що зригує у няньчиних руках. Потім - це нюючий школярик,
Повзучий по ранкових стежках
До школи, як той равлик.
Далі - це коханець,
Немов із балади сумної,
Хай йому грець,
Який згадує брови коханої,
Але все це нанівець...
А ось і солдат,
Повен різних клятв
Та бородатий як той гепард.
У сварці він має азарт,
Шукаючий славу навіть усередині гармат.
А тут і суддя,
З округленим животиком,
Наповненим їжею та питтям,
Підстригає він бородку
І за справедливість всяк,
Свою роль він грає тільки так.
А ось він в панталонах,
З окулярами на носі
І застигшими словами на устах,
Пам'ятає ьт ще й досі
Свій мужній бас.
А зараз лише юнацькі нотки прорізаються в голосі, ось так.
Остання сцена настає,
Дитинство і забуття перед нами знову постає.
Та він: без зубів, без очей, без смаку, без усього.

Переклад виконала: Нестеренко В., ФЕМП, 2-17

Викладач: доц. Білоус Н.П.

Театр це оточуючий світ,
Акторами якого с жінки з чоловіками
Трагічність виходів і виступів розквіт
Усе життя наповнене ролями

Сім дій у пп'есі з назвою «Буття»
Антракт не передбачено в програмі
Ось грає роль свою малесеньке дитя
Зухвало ревучи в руках у мами

За ним вступає в акт школяр
Рум'ян на шоках та рюкзак з книжками
Хоч і шукає до науки в собі дар
Повзе як равлик в школу довгими стежками

Потім коханець, баладу з сумом заспіває
Зітхає тяжко немов піч
І грають брови дівчини, що так кохає
З якою хоче поринути в щч

За ним ще людина чеси й слова
Оброслий, наче леопард, солдат
Насичена прокльоном його мова
поклав початок ролі
З бородкою, скорими очима
Шаблони керуючись, вирішує він долі
Із пузом, що набите каплунами

Худющий Панталоне то вік шостий
На носі окуляри, на поясі висить кошіль
Посохлі ноги прикривають штани товсті
Та чи прикриють вони його біль

Змінився мужній голос на дисконт дитя
Кінець настав цілого дійства, дивного
Друге дитинство, з ним і забуття
Без почуттів і без очей, без нічого

Переклад виконала: Пашинська Альона, ФЕМП, 3-13.

Викладач: доц. Прима В.В.

Світ є театр.

І всі — чоловіки, жінки; в нім просто грають.

В них час є, щоб зайти на сцену
і зійти.

І в час цей грати ролі; грать не по одній

Ця дія має сім частин. По-перше, то — Дитя,
що ние й гидить на руках у мамки¹.

А далі — ниючий Школяр, із ранцем,
з “рум'яним” вранішнім лицем, із нехотя,
мов равлик той, повзе до школи. Тоді — Закоханий,
зітхаючи палюче, з плаксивою баладою
про панночки брову. Тоді — Солдат,
повнісінький проклять і бородатий, як той pard²;
Ревнивий в честі, запальний у сварці,
а тим не менш шука химери-слави,
приставивши до рота пістолет. Тоді уже Суддя,
обжершись мов свиня,

з очима мертвими й борідкою прямою;
наповнений поради й шаблонів.

Ось так він грає акт. І перемінна шоста дія:

пісний і худорлявий Панталоне³,
із окулярами і сумкою на бік, в
із юності збережених ще штанях
на всохлих ногах; а мужній голос
знов став дитинячим; пищить,
мов флейта. Остання дія

цієї “епопеї-п'єси”, бурхливої, не мов життя:
дитинство, друге, вічне Небуття,
беззубе, і сліпе, і пісне -
без усього.

1 нянька

2 з англ. леопард

3 Панталоне — персонаж італійської комедії

Викладач: доц. Прима В.В.

Этот мир – несомненно лишь сцена,
А женщины, мужчины - лишь актеры.
У них ведь выходов на сцену смена,
И за один лишь раз – ролей просторы.
Семь сцен ему покорны. Младенец он.
Сейчас он хнычет в нянькиных руках,
И сразу – школьник с рюкзаком,
С утренним отблеском в глазах
Так неохотно в школу он бредет.
Немыслимо, но вот – он же любовник,
Вздыхающий так пылко, он поет
Балладу скорбную, любви невольник.
И вскоре он солдат, столь бравый,
Будто гепард и верен массе клятв,
Горяч так в распрях, и ревностен упрямо
В вопросах чести, и в крови бурлят
Гонения за призрачною славой.
Но после, становится еще судьей.
Вы встретите его со справедливо
Круглым чревом, и взгляд его порой
Суров, подстрижена бородка живо.
Судья тот кладезь афоризмов,
Насущных дел, шаблонов боле.
Завершен его выход здесь.
Шестою сменой роли станет Панталоне.
Так угловато сложен, тощий,
С очками на носу, а сбоку – кошелек.
А ноги, чего таить, сказать уж проще,
Тонки уж столь в штанах, что уберег.
Его раскатистый и зычный голос
Сменяется мальчишеским дискантом,
Свистящем в речи порознь.
И вот – последнее предназначенье.
Конец насыщенной столь мною речи,
Второе детство и сущее забвенье:
Без чувств, зубов и глаз погаснут свечи.

Переклад виконала: Подик Вікторія, ФТТП, 1.1
Викладач: ст. викладач Дубініна О.В.

Весь світ театр,
І всі чоловіки й жінки -лише актори,
Що мають свої виходи і входи,
Що грають кожен свої ролі.
Сім дій у п'єсі тій. У першій немовля,
Що плаче на руках у мами,
і потім вже школяр з ранцем;
І коли сонце світить на обличчя, повзучи, як равлик
До школи неохоче йде хлопча. В наступній - вже коханець,
Зітхання неначе подих жару, в сумній баладі
Присвяченій коханій. Потім солдат,
Сповнений дивної лайки і бородатий, мов леопард,
На варті гідності, раптовий на розправу,
Той, що шукає поганої слави
Навіть в жерлі гармати. І потім суддя,
З великим черевом, де схований страх,
З суровим поглядом й стриженою бородою.
Повна мудрих слів, криниця його знань;
Ось. як він грає свою роль! Настала шоста дія -
Старий вже Панталоне,
З окулярами на носі, з торбиною на боці,
В штанах, що з юності зберіг, широких
Для кістлявих ніг; і мужній його голос,
Лунавший у дитинстві, мов сопілка. Остання дія,
Кінець цієї дивної історії-
Дитинство й просто забуття :
Без зубів, очей, смаку, без нічого.

Переклад виконала: Самойлова Людмила, ФТТЦ, 1.1
Викладач: ст. викл. Чала Н.М.

Весь світ театр,
А люди є актори:
Та кожен має виходи й уходи
І кожен грає сам своє життя
Воно складається з сімох лиш актів.
Спочатку немовля, що вередує на руках у мамці.
Пізніш плаксивий учень з ранцем
З осяяним чарівним сонечком лицем , плентається
До школи вранці. А далі він стає коханцем,
Зітхає тяжко. Присвячує вірші
Красі коханки до душі..
Тоді ж солдат, що повний дивних клятв і бородатий наче леопард.
Ревнивий к честі, її у сварках захищає,
Готовий славу він шукать
Хоч навіть у смертного ядра.
Потім суддя із черевцем округлим, де каплуни стоїть у ряд
З суворим поглядом і бородою:
Повний він мудрих афоризм.
Шостий же вік -
Проводить він у панталонах,
Окулярах з мішечечком грошей
Зберіг він вовняні колготки
Для ніг вже висохших , старих; а голос мужній, мав колись
Став знову дитячливо високим
Пищить, як флейта ... А останній акт,
Є фінішом усій цій дивній п'єсі
Друге дитинство, напівзабуття:
нема зубів, очей, смаку -
кінець прийшов так усьому.

Переклад виконала: Сергійчук Неля, ФЕМП, 3-1
Викладач: ст. викл. Чала Н.М.

Чи гра навмисна та спланована, хто знає.
Та вона не для широких мас.
Спершу граєм немовля плаксиве,
Що верещить на неньчиних руках,
А потім школяра, що невдоволено йде до школи
Із книжним портфелем на плечах.
Та роль коханця з баладою сумною,
Що мріє лише побачити взаємність в коханої очах.
Чи роль ревнивого до честі содата,
Що заблукав уже в безсонних ночах.
За ним іде суддя з шаблоном застарілих правил,
З кругленьким животом та мудрістю в очах.
И худий Панталоне, що знову пищить, як флейта з голосом дитячим,
Йде в туплях і очках та тих що з юності беріг штанях.
І ось настав останній акт цієї дивної й важкої п'єси -
І знов дитинство забуте у всьому: в очах, в почуттях, в смаках.

Переклад виконала: Фастовець Анастасія, ФТТЦ, 1.1
Викладач: ст. викладач Дубініна О.В.

Сім дій лиш у п'есі тій.
Спершу немовля,
Блює у няньки на руках.
А потім вже ридаючий школяр,
Що з ранцем, мов равлик, в школу повзе.
Далі коханець,
Волаючий не гірше горна в кузні,
Сумну баладу про брові коханої. А потім солдат,
Що обріс бородою неначе гепард.
Ревнивий на честь, швидкий на підйом,
Що слави шукає під дулом гармати.
А далі він судить з круглим животом,
З важкими очима, з формальною бородою,
Та й мудро говорить.
І так він грає свою роль.
В шостому ж акті: він в панталонах,
В капцях домашніх, в окулярах на носі.
І голос його грубий змінився,
До дитячих високих частот,
Труби і свист у ньому звучать.
Ось і кінець дивної, багатої історії,
Друге дитинство і просто забуття.
Ось і кінець: без зубів, без очей, без смаку, без всього.

Переклад виконала: Цірульницька Катерина, ФТТП, 3-3
Викладач: Дроздова Ю. В.

Увесь наш світ - це величезна сцена,
А люди всі, на ній лише гравці,
Що мають власні виходи й уходи
І грають роль одну з семи.
Спочатку немовля, що на руках у неньки
Кричить і вічно прудить в пелюшки.
Тоді плаксивий хлопчик з личком вмитим
І з сумкою книжок в одній руці,
Повзе до школи наче равлик
Без всякої на те жаги.
Тоді коханець, зітхаючий мов пічка
Для милої очей сумні пісні склада.
Тоді солдат, що сповнений відваги,
І виглядає наче хижий птах.
Ревнив до величі і впевнений у чварах
Готовий свою славу й у пеклі відшукать.
Тоді суддя із черевом округлим
Солідним виглядом і строгістю в очах
Свою всю мудрість здобував не по книжках.
І так він грає свою роль.
Уже шість актів пролетіло. І знову зміна.
Він тощий, ніби Панталоне,
І ті штани, що з юності беріг,
Тепер широкі для його кістлявих ніг.
А бас, колись могутній та гучний
Звучить, як скрип незмазаної хвіртки.
Остання сцена й наближається фінал
Цієї дивної й багатой подіями вистави.
Із ще одним дитинством, повним забуттям
Без зору, без зубів, без смаку, без усього...

Переклад виконала: Шингур Анастасія, ФТТП 4-1
Викладач: ст. викладач Чала Н.М.

Життя - вистава, й кожен має роль.
В глядацькій залі порожньо: усі на сцені.
Немає значення жебрак ти, чи король,
в театрі цім не стрибнеш вище стелі.

У кожного свій вихід і слова,
які він промовляє без суфлера,
і кожен знає час, коли пора
покинути поміст. Яка прем'єра!..

Ось перед нами чоловік:
в його сценарії прописано сім актів.
Щоразу наш актор міняє вік,
і вигляд, й поведінку, і характер.

Завісу піднято, на сцені - немовля,
що безтурботно нерозбірливо белькоче,
пускає бульки з слини й без кінця
до маминих грудей тулитись хоче.

За ним йде хлопчик, він - школяр.
Дорога дальня, та повільні його кроки:
Несе важкий рюкзак й думок тягар
про те, як остогидла школа та уроки.

У акті третьому закоханий юнак
забув про все, окрім своєї леді,
чия прихильність варта сотні серенад
з палким зізнанням в кожному куплеті.

Четвертий акт, у світлі рамп - вояк:
відважний, сильний, жадібний до слави.
У ворога рядах він сіє переляк,
а його погляд гордий й величавий.

Антракт позаду, сцена - зала суду;
і наш актор в перуці й з молотком:
вершити долі він сьогодні буде.
Авторитетний й мудрий його тон.

У шосту нашу зустріч чоловік
сидить в м'якому кріслі й в окулярах.

Його не тягне світ вже за поріг,
і не розбурхує його стару уяву.

Останній акт: вистава добігає
свого кінця, і наш актор знайомий
вже ледь - поледь вперед ступає,
спираючись на дрюк дубовий.

У цій заключній сцені грим вже стерся.
Позаду і школяр, й коханець, і солдат,
і ніби не було судді і старця.
Час наче розвернув свій біг назад.

Останній крок: життя зробило повне коло.
Як відрізнити: це дід, чи немовля?
Якщо в обох нема ні голосу, ні зору,
й попереду в обох лиш забуття...

Переклад виконала: Ющук Юлія, ФЕМП, 3-13
Викладач: доц. Прима В.В.

Весь світ - це сцена
І всі чоловіки, жінки - лише актори,
Що мають свій дебют та свій поклон
Й на кожного чекають різні ролі.
Гра семи актів. Перший - немовляти стон,
Слабкого та сопливого в руках у мами.
Потім школяр, що ние з ранцем на плечах,
З лицем рум'яним, як слимак повільно
До школи сунеться. Далі - закохане хлопча,
Що гаряче зітхає, сумних балад загравши,
Натхненний милої бровами. Вслід солдат,
Заручник дивних клятв і борода, як плями леопарда,
На честь ревнивий і «гаряча голова»
Завжди у пошуках швидкої слави
Навіть коли на лезові ножа. Суддя наступний
З великим круглим пузом, в якому сховане курча,
Суворий погляд в нього й борода густа,
Наповнений він мудрістю й сучасних рішень,
Такою роль його була. Натомість шостий наступає вік,
І гратиме його ослаблий Панталоне,
На очі окуляри й гаманець на бік,
Штани, що з юності беріг, уже надто широкі >
Для його зсохлих ніг. Його колишній грубий голос
Тепер дитячим став. Пищить, свистить
Немов сопілки звук. Аж ось останній акт настав
Кінець цій дивній та величній п'есі.
Знову дитинство й просто забуття
Таке сліпе, беззубе, без смаку - нічого.